

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Preful inserțiunilor
un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

CHEMARE

Către iubitul nostru cler și popor românesc din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș

În ziua de 27 Februarie 1939 se împlinește un an de zile de când M. Sa Regele CAROL II a întărit, cu Înalta Sa iscălitură, Constituția cea nouă a Țării Românești, ce a rodit din frământarea sufletului Său mare, închinat poporului român cu toate podoabele pe care I le-a hărăzit Atotputernicul Dumnezeu.

Gândindu-ne la tot ceea ce însemnează pentru Țara Românească și pentru străngerea rândurilor între toți fiii neamului nostru această Constituție, Noi, Arhi-păstoriile celor două biserici românești din Ardeal, am găsit de cuviință a ne apropia gândurile și inima într'un singur simțământ de slavă, întocmai cum făceau odinioară, în zilele mari ale neamului, înaintașii noștri de glorioasă pomenire, cari au cinstit scaunele arhieresti dela Sibiu și dela Blaj.

Iubiții noștri fii sufletești, — Inceputul anului trecut ne găsisse în mari frământări, în mijlocul unor lupte între frați, ce ne iroseau puterile, în jurul unor dispute mărunte, în loc de a închina aceste puteri operei de consolidare a statului.

Totul era contestat în viața noastră publică.

Nu era hotărâre de guvernământ, nu era persoană, autoritate, valoare morală, lege și chiar Constituția, care să nu fi fost supuse îndoeilor, care să nu formeze obiect de controverse și de ceartă continuă.

Cu asemenea metode nu putea înainta această țară.

Mai ales în această epocă, la scurt timp după unirea națională, trebuia ca toate gândurile și puterile noastre să fie închinare acțiunii comune și închegate de întărire a Neamului și a Statului.

Dumnezeu însă a binevoit să aducă și această stare mult dorită prin înțelepciunea Regelui nostru prea iubit, care a avut voința de a merge drept la ținta salvatoare, scoțând Țara din frământare ca o slăbea din zi în zi. Iar în acțiunea pornită, M. Sa Regele a făcut apel la toți românii ca să vină în ajutorul și în slujba ei.

Pătrunși de spiritul acelei calde solidarități, care vibrează în litera noii Constituții și recunoscător lui Dumnezeu pentru înțelepciunea, puterea de muncă și înflăcărată dragoste de neam, ce a binevoit a sădi în sufletul Suveranului nostru, Noi chemăm poporul binecuvântatului Ardeal la sărbătoarea aniversării Constituției, care va avea loc în ziua de 27 Februarie, în cetatea sfintelor împliniri naționale, la Alba-Iulia.

România întreagă va prăznui, în această zi, roadele strălucite ale unui an de muncă stăruitoare, desfășurată cu încredere și cu elan răscolitor de către M. Sa Regele CAROL II.

† NICOLAE

Mitropolit ortodox al Ardealului.

Fiecare oraș, fiecare sat, va fi în sărbătoare, așa cum se cuvine în ziua de aniversare a celei mai de seamă dintre biruințele românești, dela Unire încoace.

Ardealul tradițiilor naționale trebuie să prăsnuiască, oșebit de toate sărbătoririle locale, ziua aceasta, care a deschis larg porțile înfrățirii și ale redeșteptării noastre.

Iubit popor românesc, — În slujba operei de împăciuire și înfrățire, trebuie să se găsească și acum, ca întotdeauna, Sfânta noastră Biserică strămoșească.

Cine nu știe că, decăteori s'a petrecut un eveniment important în trecutul neamului nostru, Biserica a fost de față cu ajutorul ei, cu binecuvântarea ei.

Cu atât mai mult se cuvine astăzi ca Biserica să fie angajată la această operă de Renaștere Națională, care nu e o acțiune cu caracter politic ci, în primul rând, are un caracter moral și se adresează adâncurilor noastre sufletești prin mijloace și argumente de ordin superior.

De aceea, cu iubire de mamă, Biserica chiamă prin Noi pe toți fiii ei la o sărbătoare a păcii și a bunei învoiri.

Ceasul de față, în special, ne poruncește să ne strângem rândurile.

Când ne pândesc atâtea primejdii din afară, datori suntem până la unul să stăm în ajutor înțeleptului nostru Suveran, ca să conducă destinul acestui neam spre limanuri fericite.

Și se cuvine, cu amândouă mâinile, să prindem cu toții gândul mântuitor al Suveranului și al sfetnicilor Săi luminați, dovedind astfel lumii din afară solidaritatea și unitatea noastră de oșel, capabile de a înfrunta orice amenințare.

Iubitul nostru cler și popor, — Ne vom întâlni deci cu toții la Alba-Iulia, frați români ardeleni dela vâldică până la opincă, legați strâns în simțământul de frăție românească, mai puternic și mai grăitor decât toate celelalte.

Veniți în jurul Arhipăstoriilor voștri, veniți cu sufletele larg deschise, ca să aducem închinare, după datina strămoșească, Celui ce este Bunul și Înțeleptul Părinte al Țării, Maiestății Sale Regelui CAROL al II-lea.

Convinși că Renașterea Națională, pe care toți o dorim, va fi posibilă, și va rămâne trainică numai dacă va fi așezată pe temelia elanurilor sufletelor noastre, noi îndemnăm pe fiii noștri sufletești, ca, ascultând de porunca constituției lor și de înalta poruncă a vremurilor de azi, să vină la această mare sărbătoare a sufletului românesc.

Binecuvântarea Noastră Arhierască să așeze în sufletele Voastre pacea senină și să întărească inimile Voastre întru dragostea de Neam, de Țară și de Rege.

Dat în reședințele Noastre dela Sibiu și dela Blaj, în ziua de 18 Febr. 1939.

† ALEXANDRU

Mitropolit unil al Ardealului.

Programul marei Adunări Naționale dela Alba-Iulia

Programul marei Adunări Naționale ce se va ține la Alba-Iulia în ziua de 27 Februarie c. sub conducerea I. P. S. L. Mitropoliților Nicolae dela Sibiu și Alexandru dela Blaj și cu participarea Românilor din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș se va desfășura după cum urmează:

1. La ora 10 dim. se vor oficia servicii divine în Biserica Incoronării și în Biserica protopopială unită.

2. Sosirea I. P. S. Mitropoliților și a PP. SS. Episcopi în fața Adunării din Piața Mare din Alba-Iulia. Corul școlii normale din Sibiu acompaniat de muzica regimentului 91 și de întreg poporul va cânta «Cu noi este Dumnezeu, Înțelegeți neamuri și vă plecați».

3. Cuvântarea I. P. S. L. Mitropoliților Nicolae dela Sibiu și Alexandru dela Blaj.

4. Cuvântul de bună venire rostit de E. S. dl rezident regal general Dănilă Papp.

5. Cuvântările celorlalți vorbitori: Părintele protopop I. Agârbiceanu-Cluj,

protopop Florea Codreanu-Arad, Dr. P. Corneanu (Banat), Dr. Gavrilă Juga (Maramureș), Horia Teculescu-Sighișoara, Peneș-Cluj, Răducu (țaran din Săliște) și Dr. Comșa-Sibiu.

6. Încheierea adunării cu intonarea Imnurilor «Pe-al nostru steag» și «Trăiască Regele».

AVIZ

«Dumineca Bolnavilor» anul acesta se va prăznui la 5 Martie a. c. cu pregătirea în ajun al bolnavilor prin mărturisire și împărtășire.

În spitale se va sluji sfânta liturghie și bolnavii se vor cumineca. În aceeași zi după amiază se va sluji sf. maslu.

Consiliul parohial și reuniunile de femei vor strânge ofrande pe seama celor bolnavi. Aceste daruri vor fi împărțite de către cucernicii preoți.

În termen de 8 zile, oficiile parohiale se vor îngriji să raporteze despre prăsnuirea Duminecii Bolnavilor în parohie și vor anexa predica rostită cu acest prilej.

Consiliul arhiepiscopesc

Svârcolirile unui baptist

Există pe globul pământesc un om după specie și baptist după credință, care nu-și mai îngăduie clipă de odihnă de când în România s'a prăsit și buruiana confesiunii lui. Această făptură ciudată este dl Dr. I. H. Rushbrooke, secretarul Alianței baptiste mondiale din Londra, despre care am avut nefericita ocazie să ne mai ocupăm și cu alt prilej. Domnia Sa suferă de o patologică obsesie, aceea că frații lui bapțiști din România «sunt continuu bătuți, amenajați, întemnițați, privați de drepturi civile și bisericile lor închise», (vezi: The Guardian, 10 Febr. 1939). În numele acestei obsesii, domnia sa face în orice împrejurări — în discursuri protestatatoare ținute în cunoscutul «Hide-Park» din Londra, alături de alți răfăciți: adventiști, quakeri, socialiști, comuniști etc., în presă și în discuții personale — o bizară împerechiare de cuvinte, care sună și mai bizar. Iat-o: «Persecuțiile religioase din România». («Religions persecution in Rumania», The Guardian, 10 Febr. c.). Persecuție religioasă în România, iată cea mai absurdă întovărășire de cuvinte pe care o poate întocmi o minte incendiată de fanatismul aberațiilor ei sectare. Dacă ceea ce se petrece azi cu sectele din România, în urma măsurilor luate de stat, se poate numi persecuție religioasă, atunci invităm pe ingeniosul creator de formule din Londra, să găsească în vocabularul uman un alt termen adecvat pentru suferințele creștinilor de douăzeci de

ani în Rusia și de câțiva ani în Spania bolșevică. De sigur nu-l va găsi. Toleranța statului român în general, și cea religioasă în special, este atât de mare, încât — dacă n'am mărturisit-o — adeseori cu strângere de inimă trebuie să constatăm că este chiar prea mare. Acest lucru îl știe și dl Dr. Rushbrooke. Dar domnia sa când întrebuințează la adresa României cele mai superlative peiorative urmărește un scop bine precizat; acela de a induce în eroare buna credință a cercurilor engleze și americane și a le determina să intervină protestatar pe lângă autoritățile noastre de stat și Biserica în favoarea bapțiștilor dela noi. Manevra aceasta pare că i-a reușit într-o vreme dlui Dr. Rushbrooke, intervenția I. P. Sf. Arhiepiscop de York, Dr. Temple, pe lângă sfânta Patriarhia și aceea a ambasadorului Statelor Unite din București pe lângă guvernul român, producându-se câteva luni mai înainte. Răspunsurile lămuritoare ce le-au primit însă ambii intervenționiști dela autoritățile noastre, i-au făcut desigur să regrete ingerința lor într-o chestiune în cari ei nu-și aveau locul, dată fiind mai ales falsitatea premisilor pe cari și-au întemeiat demersurile lor. În ceea ce privește pe I. P. S. Arhiepiscop de York, știm din sursă sigură, c'a regretat mult intervenția făcută în urma insinuărilor dlui Dr. Rushbrooke. Dar acest domn doctor, bine știind că orice calomie aruncată în spatele cuiva, chiar dovedită mai târziu ca minci-

noasă, totuși lasă oarecare urme, continuă cu stăruință să ne gratifice cu tot felul de amabilități. «Persecuțiile religioase — spune dânsul — sunt săvârșite prin acțiunea și influența Bisericii dominante din România. «Creștinii» (!) suferă pentru că sunt obligați de conștiință să propoveduiască adevărul așa cum Dumnezeu li l-a revelat lor» (The Guardian, 10 Febr. 1939). Priviți acest citat și vă minunați cum acest domn pe fiii Bisericii ortodoxe nici nu-i consideră creștini, în concepția imbeznoșată a dsale creștini fiind numai membrii sectei baptiste, cuvântul «creștin» întruindu-l numai când îi vizează pe aceștia.

I. P. S. Patriarh Miron ca șef al guvernului, și P. S. Nicolae al Clujului ca ministru al cultelor, sunt indicați, pe un ton de necuviință, ca autori responsabili ai pretinselor persecuții săvârșite de stat împotriva baptiștilor: «Este cu abundență evident că responsabilitatea suprimării vechilor drepturi ale baptiștilor din România și inaugurarea politicii de represiuni cade în sarcina Patriarhului ca prim-ministru și a episcopului Colan ca ministru al cultelor. Biserica ortodoxă română deci întrebuințează pentru scopurile ei puterea exercitivă a statului», (The Guardian).

Cu prilejul venirii Maiestății Sale Regelui nostru Carol al II-lea în Anglia, dl Dr. Rushbrooke a crezut că este momentul potrivit să facă un nou protest împotriva fantezistelor persecuții ale baptiștilor din România. În acest scop dsa, el dat lipsește oricine suveranului unei țări, obiective vizitei căruia erau cu totul altele decât de a se ocupa de o mărunță problemă sectară, a întocmit un memoriu protestatar, pe care avea să-l prezinte M. Sale o delegație ad hoc întruindu-se la așă zisul Bisericii evanghelice: baptiști, adventiști, quakeri, mileniști etc. S'a întâmpiat însă cerace trebuia să se întâmple. Șefii Bisericii anglicane și guvernul englez aflând despre această năzdrăvană și necuviincioasă intenție a dlui Dr. Rushbrooke, a intervenit hotărât, interzicând prezentarea memoriului și dând o convenită lecție de purtare acestui domn și celor asociați cu el. Chestiunea însă nu s'a sfârșit aici. Nereușind să înmâneze personal M. Sale sus zisul memoriu, dl Dr. Rushbrooke s'a înfățișat cu el la Legația noastră din Londra, cerând să fie de urgență comunicat Suveranului, guvernului și Sf. Sinod al României. Faptul înaintării acestui memoriu n'ar fi prezentat prea mare importanță; și aceasta o știa și sus-zisul domn. Evenimentul comiterii lui trebuia «strigat de pe acoperișuri» și trâmbițat prin presă pentru a-și atinge scopurile subterane scontate de abilul doctor. Lucrul s'a petrecut întocmai. A doua zi după prezentarea lăcrămației acesteia la Legația noastră din Londra, toate ziarele au publicat cu groase caractere evenimentul. Câteva zile mai târziu un alt titlu de senzație a fost dat spre publicare presei londoneze de dl Dr. Rushbrooke: «Prigoanele baptiștilor din România; 1500 de biserici închise». Toată lumea se întreabă cu vădită indignare, cum este posibil să se petreacă atari atrocități împotriva unei confesiuni într'un stat ce se numește creștin? Eu în instituția în care mă găseam, adeseori am văzut pe table neagră a anunțurilor câte un avis cu următorul cuprins: «Sfânta noastră Biserică Anglicană a hotărât ziua de... ca zi de post și rugăciuni pentru creștinii persecutați din Germania, sau pentru martirii din Spania comunistă». Ori-decâteori m'am apropiat de această tablă, m'am apropiat cu răsuflarea tăiată, gândindu-mă că într'o bună zi s'ar putea întâmpla să citesc anunțarea

unei zile de post și rugăciune pentru persecutați baptiști din România. Dacă lucrurile n'au ajuns până acolo în urma activității încrâncenate a doctorului Rushbrooke și a bombelor lui de presă cu caracter de alarmare, aceasta se datorește acelor amici sinceri ai României și sprijinitori convinși ai înțelegerii ecumenice a Bisericii, care cu cel puțin tot atâta zel ca și denigratorul nostru, au ținut de datoria lor să lămurească opinia publică engleză asupra problemei în discuție, denunțând manoperile interesate ale acestui om pornit, care este secretar al Asociației baptiste mondiale. Noi i-am arătat pe nume în articolul «Baptiștii în România» din 11 Dec. 1938, și le-am exprimat cuvenitele mulțumiri. Facem azi o mențiune specială pentru I. P. C. canonic Iohn A. Dougias, secretarul general al «Consiliului Relațiilor Externe ale Bisericii Anglicane», care este permanent în coastele blasfematorului nostru, risipindu-i toate acuzele pe cari încearcă să le debiteze pe socoteala statului și Bisericii neamului nostru. Într'un articol din «The Guardian», 27 Ian. a. c. intitulat «Protestanții în România», Sfinția Sa, cu așa de cunoscuta-i competență, mai face următoarele prețioase precizări: Decretul împotriva oareor baptiști protestează cu atâta vehementă, nu prevede decât interzicerea propagării acelor doctrine cari sunt subversive statului, adică falsul comunism creștin și prozelitismul iconoclastic care atacă credința și cultul altor Biserici existente. «Baptiștii din România se declară constrânși de credință să denunțe public erorile Bisericii pământești într'o formă care a provocat nenumărate tulburări în ultimii douăzeci de ani. În cele din urmă statul, pentru buna pace generală, s'a văzut silit să intervină». Mai departe Sfinția Sa pune la pune în deplină evidență caracterul invadator și strein al sectei baptiste în România, citează chiar din scrierile doctorului Rushbrooke: «Comunitatea baptistă este cea mai caracteristică expresie a protestantismului anglo-saxon, sau s'ar putea zice al religiei anglo-saxone» (vezi: «Some Chapters of European Baptist History», Kingsgate, 1929, pag. 10—11). «Rațiunea însăși a existenței confesiunii baptiste în România fiind convertirea a cât mai mulți nebaptiști, conflictul cu autoritățile este inevitabil» (vezi: «The Baptists in Europe», Carey-Press 1923, pag. 163). De fapt — spune Cucernicul canonic Douglas comentând aceste două citate ale

doctorului Rushbrooke — baptiștii de prezent în România, constituind mult mai puțin decât un procent din întreaga ei populație, apar ca o bine echipată trupă a unei Biserici anglosaxone recent debarcate, a cărei bază este în America; iar actuala agitație în numele lor nu țintește obținerea unei simple libertăți religioase, ci înădăunțea practicării unui prozelitism iconoclastic. Încheindu-și articolul Sf. Sa mai face o extrem de valoroasă punere la punct, denunțând opiniei publice engleze una dintre ultimele mașinațiuni la care dl Dr. Rushbrooke a făcut apel pentru a induce lumea în eroare în privința stărilor din România: «Este imposibil, se întreabă Sf. Sa, ca măcar în acest al unsprezecelea ceas să cugete baptiștii mai bine la actuala lor campanie și să-și redeschidă cele 1635 de biserici, pe cari ei, ca o demonstrație tactică, le-au închis atât de dramatic, și să dea mâna cu celelalte culte pământești ajutând la crearea unei Românie înfloritoare?».

Dl Dr. Rushbrooke strivit sub greutatea acestor precizări, pentru a nu rămânea cu nimic dator Cucernicului canonic Douglas, a scâncit un răspuns care inspiră milă. Voind probabil să fie patetic, în cuvintele de expirare a acestui răspuns, dsa afirmă cu tărie: «Preoiștii ortodocși români care în campania ei împotriva demersurilor baptiste se sprijinește în mod vădit pe suportul anglican al canonicului Douglas și al altora, se înșală în calculele ei dacă-și imaginează că va putea neutraliza protestele noastre făcute în numele libertății religioase» (The Guardian, 10 Febr. a. c.).

Foarte probabil ca preoțiștea noastră să se înșele în anumite calcule ale ei, dacă proroceste așa oracolul din Londra. Noi însă îl asigurăm că și dânsul se înșală amar, dacă-și închipuie că atitudinea de viitor a clerului nostru față de toate sectele în general, și față de secta baptistă în special, va fi una de pură pasivitate ca în trecut. Acel timp s'a sfârșit odată pentru totdeauna. Noi nu vom folosi, desigur, împotriva sectarilor nici «atrocități, nici persecuții, nici prigoane»; «păr din capul lor nu va fi atins», ci prin mijloace cari țâșnesc din temelie adevărului propoveduirii Mântuitorului, adevăr conservat integru în sfânta noastră Ortodoxie, vom face tot posibilul, întocmai Păstorului celui bun, să readucem în sânul Bisericii pe toate oile rătăcite. Întru atingerea acestui scop, noi nu vom face convertiri cum obișnuiesc

sectarii, ci vom săvârși operă de re-trezire a conștiințelor cari au fost adormite pentru un moment de narcoticul rătăcirii sectelor. Munca noastră în această direcție nu se va termina decât în ceasul în care toți fiii pierduți ai Bisericii noastre vor fi fost readuși la vatra luminii. Și acest ceas, îl asigurăm pe dl Dr. Rushbrooke și pe toți cei de teapa d-lui, că va veni cu o implacabilă certitudine și nu prea târziu.

Noi vrem să nădăjduim că autoritățile noastre de stat nu se vor lăsa intimidare nici de memoriile protestatar-lacrimofere prezente sau viitoare ale dlui Dr. Rushbrooke, nici de intervențiile neavenite ale anumitor personalități streine, induse în eroare de acest domn. Măsurile luate până acum în privința reglementării poziției sectelor în stat, au fost inspirate de interesele superioare și permanente ale conservării ființei noastre naționale. Cosmopolitismul religios, provocat de prezența sectelor în stat, constituie cel mai iminent germen de disolvare a solidarității naționale a unui popor. De aceea mijloacele de ocrotire a securității integrale a spiritualității naționale nu trebuie cu nimic să fie diminuate, ci dimpotrivă mereu și necontentit sporite.

Mirfield-Anglia, Febr. 1939.

Pr. D. Veștemean

„Înțelegerea Balcanică” s'a întrunit la București, în săptămâna aceasta. Este a cincea sesiune a Consiliului permanent al „Înțelegerii Balcanice”, la care se adună miniștrii de externe ai României, Iugoslaviei, Turciei și Greciei, cu menirea să promoveze raporturile de prietenie și solidaritate care leagă cele patru state în dorința de a sluji ideea de pace între popoare prin amicală colaborare.

Miniștrii delegați sânt de astădată dnii: Grigore Gafencu ministrul de externe al României, Tintar Marcovici ministrul afacerilor străine iugoslave, Sükrü Saracoglu ministrul de externe al Turciei, și I. Metaxas președintele de consiliu și ministrul de externe al Greciei.

Convenirea acestor patru domni miniștri s'a desfășurat într'o atmosferă de perfectă cordialitate. La sfârșitul dezbaterilor s'a dat un comunicat, care dovedește din nou unitatea de acțiune și deplină solidaritate a instituției de pace și liniște în sud-estul european, așa cum s'a prevăzut în pactul de alianță dela Atena, încheiat în ziua de 9 Februarie 1934 între România, Grecia, Iugoslavia și Turcia.

* FOIȘOARA *

In țara fără reverii

(1) V. Sămărtinean

Iată America, cea mai frumoasă țară din lume, ne spune comandantul vaporului Normandie, în dimineața aceea sumbră de Noemvrie, arătând cu o mișcare spontană și hieratică a mânei drepte, spre depărtările în fundul cărora începea să se definească, inform și estompat în ceața zorilor, New-Yorkul. Iată America, țara făgăduințelor și a unor fericiri mai puțin problematice decât acelea pe cari ni le oferise bătrâna Europă, am exclamat noi, entuziasmați și stăpâniți de o mare efuziune, alergând pe puntea vaporului și scurtând zările, cu adâncă curiozitate și mirare, în direcția indicată de comandant. Eram în culmea bucuriei. După 95 de ore de călătorie pe apele agitate și telurice ale oceanului Atlantic, în nu mai puțin de o oră aveam să atingem, cu inima bătând sub năvala unei puternice emoții, limanul ispititorului continent, ancorând în portul celei mai mari metropole de pe pământ, în New-York. În sfârșit, un vis vechiu pe care-l făuriserăm încă de pe băncile liceului și care mă obseda cu puterea și fascinația ideilor-

forțe ale lui Fouillé, avea să fie tradusă în realitate, mai curând decât mă așteptasem, în toată impresiunea și romantica lui urzeală. America! Țara cea mai frumoasă din lume! Aveam să o vad! Aveam să o străbat! Aveam să trăiesc indeaieva un basm minuat și fermecător!... Dar în momentul acesta, când sub imperiul imaginației mele aprinse și a elanului meu interior, viziunea Americii îmi apărea mai patetică și mai feerică ca niciodată, a trebuit să-mi aduc aminte că cineva mai mare și mai renumit decât un căpitan de vapor, anume Mark Twain, celebrul scriitor american, a spus undeva, într'una din neperitoarele sale cărți, că America e țara cea mai tristă din lume, țara fără reverii, fără visuri, fără poezie... E dinamică. E puternică. E bogată. Dar e, în același timp, și țara cea mai tristă din lume, o țară din care sufletul a fost izgonit... Așa spunea odată Mark Twain, omul genial care a îmbogățit patrimoniul literaturii americane cu cele mai splendide și mai autentice pagini de humor, dar și cu cea mai veridică și mai tristă pagină despre profilul spiritual al Statelor Unite ale Americii de nord, atât de hidos desfigurat și deformat în vântejul formidabil al afacerilor de ordin financiar, în gana nebulă după averi pământești. Constatarea scriitorului american, coroborată pe cea mai implacabilă realitate, aveam să o verific pas cu pas în călătoria

mea de-alungul și de-alături Americii. O iluzie avea să fie spulberată. O himeră frumoasă, eterică și voalată în haină magică, avea să fie destrămată. Eu care veneam în Lumea nouă dintr'un continent, care, ori câte lacune și incoerențe spirituale va fi având, mai păstrează totuși încă neștirbită dogma primatului sufletesc asupra celor pământești, eu care mi-am luat sborul în lume nu din sete de aventură și publicitate, ci dintr'o profundă necesitate de experiență și expansiune lăuntrică, aveam să fiu dureros contrariat de țara lui Columbus, de țara în care vocea sufletului abia se mai poate auzi de zgomotul infernal și strident al uzinelor.

Într'adevăr primul contact cu realitățile pământului american, mi-a dovedit cu prisosință că sufletul meu contrastează flagrant cu țara unchiului Sam, cel mai vast și mai trepidant șantier din lume, unde oamenii se șbat fără hodină într'o cumplită tensiune de încheștare la suprafața vieții și se concurează până la epuizare, unde totul se desfășoară sub zodia efemerului și totul se evoluează în moneta forte, unde sufletul omului, care, dacă n'a putut fi încă înmormântat cu totul la temelia „zgârie-norilor”, după cum spunea eseistul francez Le Corbusier într'un admirabil și documentat jurnal de călătorie în America, nu va mai putea rezista totuși multă vreme în fața valorilor masive și tot

Chestiuni de educație

Intr-o conferință a preoților din Episcopia Aradului s'a tratat ca teză de studiu și discuții: «*Manifestările antisociale și antimorale la copil și combaterea lor*». O problemă ca aceasta depășește cadrul unui raport obișnuit pentru o conferință catihetică. Ea poate fi — și ar trebui să fie — obiectul unui studiu bogat în care intră o bună parte din pedagogie și aproape întreagă psihologia infantilă. Aci facem doar... o schițare a ei.

Copilul vine în lume cu o misterioasă zestre sufletească. Cu părți bune și rele, cu inclinațiuni spre bine sau rău, cari se desvoltă după împrejurările familiare, școlare și sociale unde trăiește. Dotat cu anumite calități și defecte, ele se desvoltă după cum este mediul și după cum este supravegheat, îndrumat, sau lăsat la voia întâmplării. Familia, biserica, școala și mediul social, joacă aici rol hotărâtor.

După firea lor înăscută unii copii sânt de o bunătate îngerească; alții sânt de o răutate și de o cruzime animalică. Constatarea aceasta se poate face mai ales în raporturile lor întreolaltă, sau între ei și orătăniile din curtea casei. Intre ei copiii buni din naștere se iubesc și se înțeleg ca niște bătrâni. Fața de păsările și animalele de curte au o dragoste ocrotitoare, deadreptul pilduitoare: să le dea de mâncare, să le țină în brațe ș. a. m. d. Cei răi sânt mereu pe picior de război cu toată lumea. Lovesc, șiucid chiar, fără milă.

Acesta este copilul în starea lui naturală.

Caracterele lui morale și antimorale, sociale sau antisociale, sânt întâi de toate un reflex spontan al zestrei sau moștenirii sufletești cu care apar pe scena lumii. Apoi, cu creșterea puterii de înțelegere, ele se desvoltă în bine sau în rău, după cum sânt îngrijiiți sau cultivați, — ca pomii din grădină și ca florile din seră, sau sânt lăsați în voia întâmplării și a instinctelor. Cugetările sau sentimentele de supărare, de cruzime, minciună, egoism, și altele, ca și cugetările și sentimentele de bucurie, de milă, adevăr, și altruism, se află în sufletul copilului în stare latentă, cu o ușoară inclinare spre bine sau spre rău, după cum îi este firea și moștenirea. Aici intervine rolul părinților și al educatorilor: să lupte cu urmările păcatului strămoșesc și cu caracterele rele moștenite dela părinți sau dela străbuni; să supravegheze și să îndrumeze creșterea bună a copilului.

Se vorbește despre dorința copilului de a fi aprobat. Apoi aceasta este o dovadă că copilul are lipsă de pedagog. El simte trebuința de a fi aprobat tocmai pen-

trucă este nepriceput; are oarecum conștiința binelui și a răului, dar nu are suficient dezvoltată puterea discernământului, facultatea de a judeca și a vedea: ce este bine și ce este rău: Aici intervine covârșitoarea însemnătate a rolului de educatori, pe care sânt chemați să-l îndeplinească cu toată sfîntenia: *părinții, dascălii și preoții*. Ei au misiunea sacră de a priveghia și povățui, cu vreme și fără vreme, creșterea odraslelor, dezvoltarea mugurilor, cu care bunul Dumnezeu a voit să împe-doească și să ferească familia omului.

Nu se știe dacă este adevărat că în fiecare om este un geniu; dar adevăr este că în fiecare om — recte copil, — se află latent, în potență, material pentru un stâlp de cârciumă sau pentru un stâlp de biserică.

Pentru *combaterea* pornirilor rele din sufletul copilului, pedagogia biblică și patristică, întărită de experiența veacurilor și de principiile sănătoase ale marilor pedagogi și psihologi, ne stau la îndemână o mulțime de mijloace salutare. Nu ne oprim la cârțile de *Înțelepciune* din Vechiul Testament; ele singure ne îmbie material atât de bogat în privința aceasta, încât să cuminească pe toți pedagogii și pe copii. Dar ne oprim întâi de toate la un principiu de temelie a pedagogiei și psihologiei infantile, formulat de sfântul Pavel apostolul:

— „Părinți, nu întârâtați pe copiii voștri spre mânie, ci creșteți-i în învățătura și în certarea Domnului”, (Efes. 6, 4).

Un prim motiv, pentru dezvoltarea caracterelor antimorale și antisociale, este întârâtarea copiilor spre mânie. Părinți și pedagogii, mai ales când sânt necăjiți, pedepsesc copiii adeseori pe nedreptul, sau nu le împlinesc anumite dorințe legitime și cu puțință de satisfăcut; uneori din simple capricii, alteori nici nu sânt luați în seamă, și astfel toți se supără și toți se mânie.

Copilul are și el demnitatea și ambiția lui, care se cer respectate, când sânt bune, și demascate când sânt rele. Dar nu cu mânie, ci cu toată atenția și cu prudența. Copilul se supără când e nedreptățit sau din prostie. Și într'un caz, și în altul, când e tratat cu bunătate, îi trece repede răutatea și mânia; — scurtimea supărărilor la copii este proverbială.

Cruzimea se poate combate arătându-i-se urâtenia în raport cu mila și cu dragostea. Copiii lovesc, ucid pui de găină, sau se bat, fie din nepricepere, fie din trebuința de-a-și arăta puterea, fie din trebuința de-a-și cheltui energia proaspătă ce clocotește în ei. Apelul la sentimentul de milă și iubire, când nu sânt copii degene-

rați sau vagabonzi, are ecou, care provoacă ușor lacrimi de părere de rău.

Mai greu se combate *minciuna* la copii. Dintr'un egoist instinct de conservare, copiii mințesc cu o ușurință uimitoare, chiar și la o vârstă precoce. Prin arătarea răului ce decurge din minciună și prin sancționarea dela început cu severitate a vinovatului, precum și prin dezvoltarea simțului de sinceritate și de dreaptă judecată și răsplătă, nărvul se poate totuși lecui.

Mult mai ușor se poate desvolta simțul *altruist* în copii. Orce copil este gata pentru fapte bune. Toți copiii sânt generoși, cu condiția să fie stimulați. În acest caz, mai ales când părinții lor sânt zgâr-ciți și se împotrivesc sentimentului altruist al copiilor, aceștia nu se slesc *să fure*, ca să facă binele ce stă în puțința lor să-l facă.

Adevărata credință și moralitate a copiilor se formează mai ales prin exerciții și practice religioase: prin cercetarea bisericii de timpuriu și de mână cu părinți; prin învățarea și rostirea regulată a rugăciunilor acasă sau ori unde ar fi; prin îngenunchieri și convorbiri despre Dumnezeu și poruncile Lui, despre sfânta biserică și slujbele ei, despre preoți și purtarea față de ei; prin mărturisirea și cuminecarea lor; prin trezirea conștiinței lor, la care se adaugă instrucția școlară, ce trebuie să se desvolte paralel cu practicile religioase și cu exercițiile morale.

Unde aceste cerințe sufletești ale copiilor sânt satisfăcute și supravegiate cu toată atenția de către părinți, dascăli și preoți, manifestările antimorale și antisociale la copii se înlocuesc cu manifestări sociale și morale. Unde grija și pilda acestora lipsesc, copiii cresc la voia întâmplării.

Regula însă rămâne aceeași: *Copiii trebuie crescuți în învățătura și cercetarea Domnului.* Pr. II. V. Felea

La Dumineca Ortodoxiei în Sibiu.

Societatea ortodoxă națională a femeilor române și FOR, secția Sibiu, organizează pentru ziua de Duminecă, în 26 Februarie 1939, ora 11 a. m., în sala prefecturii județului Sibiu, un *festival religios* în scop de a comemora „Dumineca Ortodoxiei”. Discursul festiv va fi rostit de prea distinsul publicist și profesor universitar, dl *Nichifor Crainic*. Subiectul conferinței sale este: Biserica și arta. Cu acest prilej se va face, ca și în anii precedenți, premierea celor mai bune lucrări de religie ale *elevilor* (de ce nu și ale elevilor? *Red.*) dela școalele secundare din Sibiu. Corul Școalei normale „A. Șaguna”, secția de băieți și fete, sub conducerea dlui profesor Gh. Șoima, va executa câteva piese corale. Intrarea gratuită.

La Dumineca Ortodoxiei

Dumineca întâia din postul Paștilor este prin excelență Dumineca Ortodoxiei. Evanghelia acestei Dumineci arată în mod strălucit atributele divine ale Ortodoxiei. Ea spune cu claritate și adevăr, că Ortodoxia, al cărei întemeietor este propoveditorul de totdeauna al adevărului: Hristos, nu-i o religie a formalismului care să impresioneze trecător simțurile, printr'un cult asemănător unei scene de teatru, ci Ortodoxia este religia *trăirii unei intense vieți spirituale*.

Adevărat este, că Bisericile ortodoxe sânt minunate decorate, iar cultul a ajuns la uimitoare dezvoltare. Decorul ortodox însă — pictura și icoanele — „nu-i operă de artă care să-ți provoace emoții estetice, ci operă de *credință* menită să cheme pe oameni la închinare și la rugăciune”, (W. A. Visser't Hooft: Ortodoxia văzută de un protestant), spre a le câștiga mintea și inima pentru cele cerești.

Creștinul ortodox ține la icoană deși poate nu-i frumoasă la exterior. Icoanele ortodoxe, spre deosebire de icoanele catolice care jertfesc fondul spiritual de dragul formeii viu colorate, înlocuesc coloratura cu expresii inspiratoare de virtuți creștinești.

Privirea senină a sfântului din icoana ortodoxă, zâmbetul nevinovat, câteodată seriositatea adâncă, fața uscată și imbrăcămintea modestă, îți inspiră evlavie, sfîntenia, iubirea, tăria credinței, viața lipsită de pretenții deșarte, cu un cuvânt viața plină de har.

Cu drept cuvânt numește sf. I. Damaschin icoanele ortodoxe „canal al harului dumnezeesc”.

Tot așa cultul ortodox, de frumusețe netăgăduită, este o adevărată dramă spirituală la care creștinul ortodox ia parte cu toată ființa sa.

Reiese deci, că Ortodoxia este o *putere dinamică, o putere sfântă*, ce îndeamnă cu blândețe omenirea de pretutindeni și de totdeauna la viața duhovnicească zicând ca odinioara Iisus lui Filip: „*Veniți după mine*”.

Această putere sfântă, Ortodoxia o are dela Cel ce i-a sădit în sânul ei credința cea dreaptă ca și religia cea adevărată. Și precum Hristos întemeietorul ei este veșnic Acelaș, așa și Ortodoxia a fost și va fi veșnic acelaș tezaur de adevăruri religioase. Căci este un adevăr incontestabil, că Ortodoxia este religia care, prin puterea-i constantă, n'a fost atinsă de nici o reformă religioasă din nici o epocă. Aceasta, pentru faptul că Ortodoxia este o putere prin care ea s'a ținut departe de influențele lumii, păstrându-și neafinsă moștenirea bogată a spiritualității primordiale. „Sub mișcarea continuă a valurilor, apele adânci ale Ortodoxiei rămaseră nemiscate”, (Op. citat). Ea a înțeles, că nu este din lume, ci pentru lume.

Ortodoxia este, așa dar, *chemare sfântă*. Ea, prin glasul Celui ce este calea, Adevărul și viața ei, cheamă pe cel bogat și pe cel sărăc, pe învățat și pe cel neînvățat, pe bătrân și pe cel tânăr, la adevărul divin, pe care-l posedă, la sfîntenia care este atributul prin eminență al ei. Cei ce aud chemarea ortodoxiei prin glasul lui Iisus, nu se pot numi ortodocși, dacă, în-tocmai ca Filip cel chemat, nu lasă ale sale și să urmeze glasului.

Și iară, ajunși la adevărul și sfîntenia ortodoxiei divine, le revine tot rolul lui Filip. Filip cel ce aflase pe Iisus, s'a grăbit să ducă vestea aflării și lui Natanail. „Am aflat... pe Iisus care este din Nazaret”. „Vino și vezi”.

Aceeaș vestire se cuvine s'o facă ortodoxul, ajuns la „cunoștința adevărului”, celor din „întunec și umbra morții”. Căci Ortodoxia însemnează *misionarism sfânt*.

„Am aflat în Biserica Ortodoxiei pe Iisus Nazaret”, să fie strigătul de vestire al ortodoxului, „veniți și vedeți că El este”.

Pr. Petru Comaniță

Organizați Reuniuni de femei

mai puternice ale materialismului american. Da, deocamdată „zgârie-norii voștri, americanilor, deși fenomenal de mari, sânt încă totuși prea mici” pentru ca să poată înăbuși definitiv strigările sufletului spre inima cerului. Dar ce va fi mâine, când cultul materialismului va fi dus la paroxism în toate domeniile de activitate, se poate prevedea de pe acum... Primul meu contact cu realitățile pământului american mi-a dovedit din plin și cu tărie peremptorie că America e tocmai ceea ce nu mi-aș fi putut închipui niciodată, e tocmai antipodul visurilor mele din copilărie, e o țară fără viață spirituală, fără reverii și fără poezie. De aceea, n'am să vorbesc despre ceea ce n'a putut găsi ecou durabil în sufletul meu, despre ceea ce n'a putut stărui în mintea mea, despre ceea ce se numește în termeni consacrați „ineditul și exoticul” Americii. Fără îndoială, e deosebit de interesant și de revelator acest „inedit și exotic” al Americii. America are peisagii și frumuseți naturale cum nu întâlnești în nici o altă parte a lumii. Dar pe mine nu m'au preocupat aspectele externe ale pământului american decât în mod cu totul subsidiar. Le cunoșteam din descrierile altora, din atlase și din cărțile de geografie. Le văzusem doar de atâtea ori și le-aș mai fi putut vedea pe pânza albă și eterică a ecranului cinematografic, șezând într'un scaun confortabil și odihnitor, fără

oboseala și riscurile unei călătorii lungi și temerare. Evident, n'aș putea afirma că am trecut indiferent și apatic de-alungul meleagurilor americane. Sufletul meu a înregistrat avid și cu fidelitate de seismograf tot ce e minune naturală, tot ce m'a încântat și m'a uimit, tot ce m'a făcut să tresalt de fericire, tot ce a fost surpriză și exuberanță pentru mine. Dar sufletul meu n'a uitat, că mai presus de aceste încântări momentane, căuta o destindere mai adâncă și mai durabilă, căuta o evadare pentru toate suferințele pe cari le îndurase, un razim pentru toate durerile sale, un ostrov de lumină în care să-și tîmăduiască toate rănile și să respire nestânjenit de nimeni. O respirație largă, transfigurătoare, care să-l ridice pe platourile albe ale Dumnezeirii, unde nu mai este suspin și năduf lăuntric. Asta căutam eu în America, țara tuturor libertăților omenești și odinioară, pe timpul pelerinilor, și a lui Dumnezeu. Dar n'am găsit ceea ce căutam, cu toate că și astăzi în aparență tot Dumnezeu regizează destinul Americii. În aparență numai, pentru că în realitate dolarul a fost ridicat deasupra lui Dumnezeu. Există chiar o legendă în această privință, cu circulație destul de mare. O legendă prozaică, dar cum nu se poate mai edificatoare. Ea definește, în mod uimitor de veridic, profilul spiritual al Americii. Legendă spune că America e cea mai fru-

moasă fecioară din lume. E dusă pe poteca fericirii chiar de Dumnezeu, tot mai sus, tot mai spre culme. Evident, o fecioară modernă, cu siluetă vapoasă și fluidă. Fecioara urmează pe Dumnezeu pe drumul în continuă ascensiune. Dar înaintea lui Dumnezeu merge Dolarul. Atât. Aceasta e legenda. Acesta e conturul spiritual al Americii de azi, care a provocat un val întreg de literatură de compătimire și de reflexii amare din partea scriitorilor europeni, începând cu contele filosof Keyserling și combativul Duhamel. Bolnavă iremediabil de cancer material. Acesta e diagnosticul metehnei americane. Sufletul omului din America este aservit întru totul materiei, este robul dolarului. Hegemonia lului asupra spiritului este o crudă, o dureroasă realitate în America. Și ce frumos răsuna odată aici cântecul Americii patriarhale, verbul într'aribit al poetului Longfellow! Era o altă atmosferă atunci, era un alt climat sufleteșc, era vremea exaltărilor religioase și a unor idealuri de viață mai sfinte, era o Americă neîntunecată încă de zvârcolirea sinistă după aur, era America puritanilor cari refugindu-se din fața prigoanei deslănțuite împotriva lor în Europa, au venit în aceste misterioase depărtări, pentru a afla pace și adăpost, pe bordul vasului Mayflower, prin anul 1620. Astăzi n'a mai rămas nimic din această Americă patriarhală...

Probleme-Recensii-Comentarii

„Preotul și „Serviciul Social“. — S'a legiferat de curând legea „Serviciului Social“, care are de scop ridicarea satelor și, odată cu ele, a Țării, din punct de vedere moral, cultural, economic.

În cadrele acestei legi, preotul urmează a fi ales acolo unde competența-l cere și unde societatea simte lipsa lui.

Un lucru trebuie recunoscut, și anume că cel mai indicat și mai puternic factor pentru realizarea programului „Serviciului Social“ este preotul.

El mai ales cunoaște ranele suflătești ale societății și, prin pregătirea și prin calitatea sa, poate lucra mai cu efect pentru profilaxia sau pentru vindecarea lor. El ca părinte sufletește, trăind și necăjind alături de popor, îi cunoaște păsurile suflătești și nevoile materiale, în care se sbate. E deci necesar să se țină seamă de preot, care dă puterea de realizare a programului prezentei legi.

Oricât de bună ar fi legea, dacă ea este lipsită de puterea misterioasă care face să o primească masele cu încredere, ea rămâne în cele din urmă fără efect.

Se poate întâmpla, pe unele locuri, ca preotului să nu i se ofere calitatea cuvenită în cadrele căminului cultural. Aceasta nu înseamnă că preotul este exclus dela „Serviciul Social“ și nu mai poate munci pentru binele obștesc. Serviciul social a existat pentru preot și înainte de a lua ființă această lege. Cea dintâi personalitate ideală socială a fost și rămâne persoana Domnului nostru Iisus Hristos. Mântuitorul nostru mai mare serviciu societății omenești, prin aceea că a scos-o din ghiaarele morții și a ridicat-o dela iad la rai și dela osândă de veci la fericirea cea fără de sfârșit. Pentru atingerea acestui ideal înalt, Domnul Iisus Hristos, s'a dăruit pe Sine, preț de răscumpărare pentru noi. Opera Mântuitorului Hristos este deci: cea mai desăvârșită lege a serviciului social. Iar opera aceasta a fost continuată de Biserica lui Iisus și slujitorii săi. Mântuitorul este așadar acela, dela care preotul înainte de aceasta a învățat să slujească omenirea și să muncească pentru binele obștesc.

Ridicarea morală, culturală, economică a societății omenești a format, pentru preot, totdeauna cea mai sfântă poruncă.

Legiferarea legii „Serviciului Social“ privește, în deosebi, pe acei slujbași, cari n'au prea cunoscut, până acum, ce este serviciul social, pe ceice cu un minimum de muncă, urmăreau un maximum de câștig...

Din clipa când preotul, are alături atâtea puteri de lucru, ca notari, pretori, medici, profesori, angajați la munca de folos obștesc prin legea „Serviciului Social“, nu are altceva de făcut decât să-și intensifice activitatea și să-și adâncească brazda.

Preotul, care a învățat să slujească societății omenești dela însuși Mântuitorul Hristos, are să cheme cu dragoste pe oamenii doritori de mai bine, ca în ogror Bisericii lui Hristos să realizeze cât mai mult bine pentru ridicarea satelor. Dacă această muncă va avea binecuvântarea Bisericii, va putea aduce rezultatele dorite, care vor face ca soarele fericirii să strălucească puternic și cât mai de vreme peste scumpa noastră țară. — Pr. Valeriu Voineag.

D'ale sectelor. Statul a luat măsuri împotriva rătăciților, cari fac propagandă otrăvind viața obștescă a celor lipsiți de învățătură. În contra acestor vrăjmași, al Bisericii și al statului, preoțimea noastră de pretutindenea are să-și facă datoria după cea mai bună conștiință. Fiecare

preot va arăta exact numărul sectarilor din parohia sa, ca astfel statisticele oficiale despre mișcarea sectară să corespundă deplin stărilor de fapt. Unul dintre zărele noastre afirmă, că s'ar găsi preoți cari, pentru a nu li se reproșa vreo vină cu privire la sporirea numărului sectarilor în parohie, ținuesc numărul exact al rătăciților. Prin asemenea tănuiri, — dacă vor fi existând în adevăr, — evident că se aduce pagubă și neamului, și Bisericii. Preoțimea să nu peardă din vedere nici pe un moment, că propaganda sectară este exploatată de toți dușmanii țării noastre.

La Alba-Iulia

I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE va pleca luni, în 27 l. c., la adunarea din Alba-Iulia.

E mare și viu interesul, în toate marginile Ardealului pentru adunare și se prevede o deosebită afluență de popor.

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae s'a reîntors dela București la reședința Sa, luni în 20 Februarie a. c.

Număr comemorativ. Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului, *Foia Diecezană*, din 19 Februarie 1939, se dedică în întregime memoriei episcopului Ioan Popasu, trecut la cele veșnice în anul 1889. Primul episcop, după restaurarea eparhiei de Dumnezeu păzite a Caransebeșului, este pomenit, cu cinste și laudă, cuvenite în deplină măsură, prea vrednicului ierarh și ctitor al acestei eparhii. În numărul comemorativ al Foii Diecezane semnează articole, — afară de redacție, — preoți din partea locului și mireni. Note și amintiri, prețioase și interesante, semnează: Aurel Moaca, prot. Ioan Murgu, prof. C. Rudneanu, prof. I. r. E. Hodoș, pr. P. Toma și pr. Ștefan Bololoiu, — arătându-se, în linii generale, înfăptuirile de seamă, care împodobesc figura fericitului vlădică răposat în Domnul înainte cu o jumătate de veac.

Manifestație culturală românească, într-o comună din județul Treiscaune, în Aitamare, s'a desfășurat Duminecă, în 5 Februarie 1939. Intelectuali localnici au rostit: conferențe pentru numeroși ascultători; recitări de versuri naționale, urmate de cântece alese, executate, cu mult avânt și pricepere, de corul cercului cultural din localitate, condus de Cucernicia sa, preotul Ioan Bunuș. Cu muncă stăruitoare și bună înțelegere între conducători se va repara trecutul de jale al acestui ținut, unde elementul românesc a fost atât de stănenit în fireasca sa dezvoltare.

Act de mulțămire. Credincioșii parohiei ortodoxe române, în frunte cu parohul lor din Noul-săsesc, protopopiatul Târnava mare, aduc vii mulțămiri domnilor C. Vlad, M. Tomescu, E. Brânzeu și A. Sbârcea cari au organizat o frumoasă serbare culturală, ear venitul ei în suma de 3280 lei a fost predat în folosul sf. noastre biserici. — Pr. Nicolae Petri.

Conferința de presă a înțelegerii balcanice. Luni 20 Februarie 1939, au sosit în capitală delegațiunile de gazetari din înțelegerea Balcanică, în vederea conferinței a IV de presă ce se ține în București. La ora 12 în sala Camerei de comerț s'a deschis ședința conferinței de presă sub președinția dlui Eugen Titeanu, subsecretar de stat al propagandei, care a pronunțat cuvântarea de deschidere. După dsa a luat cuvântul dl Al. Săndulescu, președintele delegației române, și delegații țărilor balcanice din Iugoslavia, Turcia și Grecia.

Dr. Georgia Lucian

fost asistent al clinicilor din Cluj și Paris, specialist în boli și operațiuni de

Nas-Gât-Urechii

Sibiu, strada Regina Maria (fost Cîndriei) Nr. 16, Etaj I. Consultații între orele 11 $\frac{1}{2}$ —13 și 14 $\frac{1}{2}$ —18 $\frac{1}{2}$. Telefon 373

Direcțiunea publicității din subsecretariatul de stat al propagandei pune în vedere tuturor particularilor și instituțiilor particulare, că toate cererile ce-i sunt adresate, trebuie să fie timbrate (8+1). Celor netimbrate, sau insuficient timbrate, nu le va da curs, decât dacă se va plăti taxa îndoită, prin aplicarea de timbre mobile, conform art. 41 din legea timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 26 Februarie 1939, va predica părintele Iacob Bozocca.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Despre Cărțile funduare și intabulări, o broșură apărută de curând, în ediție nouă, și publicată în Biblioteca populară a Asociației „Astra“, de Dr. Valer Moldovan, adaptată legilor în vigoare de Dr. Salvator Jurca. 154 pg. Preț 10 lei. Broșura cuprinde noțiunile elementare de Carte funduară și sfaturile folositoare celor doritori de a se sluji de această instituție. Se dau și numeroase indicațiuni cu privire la rugărilor de intabulare.

Transilvania, buletin de tehnică a culturii. Au apărut Nr. 5 și 6 pe Sept.—Dec. 1938, cu rapoarte și cuvântări dela adunarea generală din Abrud, și cu material informativ și cronici. Tip. „Dacia Traiană“. Preț 10 lei.

Poșta administrației

Mai multora. Binevoii a lua la cunoștință, că nu mai dispunem de exemplare din anii precedenți al ziarului nostru.

Nr. 33/1939

(13) 1—1

Publicare de licitație

Parohia ortodoxă română din Vulceș precum și filia Herepea, protopopiatul Deva publică concurs pentru confecționarea cărămizii necesare pentru zidirea bisericii din parohia Vulceș 100.000—120.000 cărămidă, pentru biserica din filia Herepea 60.000—70.000 cărămidă.

Licitația se va ține la 5 Martie 1939 la oficiul parohial ortodox român din Vulceș, of. p. Branișca, gara Halta Veșel.

Doritorii de a concura să-și înainteze ofertele în scris.

În caz că se vor prezenta amatori fără să-și trimită ofertele licitația se va ține verbal.

Noi vom da totul ce e de lipsă la confecționarea cărămizii afară de forme, sepe, lopeți și de mâncare.

Concurenții nu pot pretinde spese de participare la licitație.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da confecționarea cărămizii celui concurent în care va avea mai multă încredere.

Cucernicii preoți din protopopiatul Orăștie și Deva sunt rugați a aviza despre aceasta pe acei cari sunt măștri cărămidari din parohiile de sub păstoria Cucernicilor lor.

Vulceș, la 15 Februarie 1939.

Oficiul parohial ortodox român:

Pr. Ioan Brătulescu
paroh.

Au apărut următoarele compoziții muzicale de Timotei Popovici:

1. Cântările liturgiei

pentru voci mixte

ediție nouă primenită și îmbogățită. Un exemplar legat frumos Lei 200—

2. Cântările liturgiei

pentru 3 voci egale

ediția V-a. Un exemplar legat frumos Lei 100—
De vânzare la Librăria Arhidiecezană Sibiu

(12) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa I-a a bisericii Sf. Treimi, Brașov-Tocile, din protopopiatul Brașovului, devenită vacantă prin încetarea din viață a fostului paroh Nicolae Chicomban, în baza ordinului Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, Nr. 688/939, se publică concurs cu termen de 30 de zile, dela cea dintâi publicare în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Sesiune parohială 13 jugăre pământ arabil.
3. Locuință în casa parohială, compusă din 3 camere, bucătărie și dependințe.
4. Venitele stolare obișnuite.

Cererile de concurs, însoțite de certificatele de studii și serviciu, precum și de încuviințarea prealabilă de a candida, exoperată dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Brașovului.

Concurenții, cu înștiințarea oficiului protopopesc, se vor prezenta în biserică pentru a-i cunoaște poporul.

Brașov-Tocile, la 14 Februarie 1939. Oficiul protopopesc ort. rom. al Brașovului.

Dr. N. Stinghe
adm. protopresbiterial

Nr. 106—1939.

(8) 2—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de paroh, devenit vacant prin moartea fostului paroh al parohiei de clasa a treia, Tolftia-mare [protopopiatul Orăștie], se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Telegraful Român“.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Ecleejie: 3 jug. și 1200 st. pătrați.
3. Dela 43 familii câte o ferdelă (de 30 litri) porumb sfărâmat.
4. Venitele stolare obișnuite.

Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc pentru concursare, — se vor înainta Oficiului protopopesc ort. al Orăștiei în termenul dat.

Concurenții e de dorit să se prezinte în parohie, în Dumineci sau sârbători, pentru a lua parte la serviciul divin, făcându-se cunoscuți poporului Orăștie la 30 Ianuarie 1939.

Oficiul protopopesc, în înțelegere cu Oficiul parohial.

Prot. Ioan Moța,
adm. tract.

Nr. 64/1939

(10) 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Măntău, din protopopiatul Hunedoarei, cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salarul dela stat.
2. Locuință în natură.
3. 5. jug. sesiune parohială, fânaș.
4. 30 litri porumb nesmicurat dela fiecare familie.

5. Venitele stolare uzitate în parohie. Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Hunedoarei în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererea de concurs și concesiunea dela P. V. Consiliu Anhiiepiscopesc, că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sârbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Hunedoara, 5 Februarie 1939. Oficiul protopopesc ortodox român al Hunedoarei în înțelegere cu consiliul parohial.

Nicolae Suciu
protopop